

TANYADA

Publicació nacional d'Endavant, Organització Socialista d'Alliberament Nacional. Núm 5,V època. Setembre de 2008

"No paguem tribut als colonitzadors creant estats, institucions i societats que s'inspirin en ells"

La victòria de la selecció espanyola de futbol el passat més de juny ens serví per comprovar l'avançat estat d'espanyolització de les nostres terres. El futbol i l'esport en general no són nació, però sí que en fan, i les celebracions que es visquen als Països Catalans demostren que, amb major o menor mesura, l'espanyolisme hi està avançant en graus que van des de la tímida —encara— reivindicació fins a la pura exaltació nacional espanyola, tot dependent del punt de partida.

D'altra banda, les recents aprovacions de les anomenades directives de les 65h o del retorn dels immigrants demostren una pèrdua dels complexos també en el camp dels drets socials —de la retallada dels drets socials, millor dit— a nivell europeu, acompanyat d'una resposta quasi exclusivament simbòlica per part del món sindical.

Aquestes són dues pinzellades que ens situen en un procés històric determinat; un procés que, des de la perspectiva de la lluita de classes i l'alliberament nacional, sembla indicar-nos una tendència regressiva o depressiva, segons es mire. Però cap procés històric és lineal ni monofacètic i no hem d'oblidar altres circumstàncies que corresponent també a la nostra realitat. Una d'elles, per exemple, seria la creixent força de l'esquerra independentista com a moviment polític i social.

Davant la magnitud dels fenòmens adversos —les ofensives nacional espanyola i neoliberal— no podem deixar de banda la modestia: hi ha, al cap i a la fi, poc espai per a les pretensions. Tanmateix, seria una errada no reconèixer els avanços que s'han fet des de la crisi i divisió dels anys noranta: el moviment independentista s'ha estès territorialment i numèrica; s'ha creat xarxa i infraestructura; i es disposa de mitjans de comunicació propis, entre altres coses. I tot plegat de manera paral·lela a una creixent convergència (orgànica o estratègica) de les diferents organitzacions que en formen part, i que ja coordinen campanyes i estratègies a nivell nacional i local. Si ho mirem amb deteniment, no és pas poca cosa!

Endavant, Organització Socialista d'Alliberament Nacional, formà part d'aquest procés esperançador: hem crescut políticament a mesura que creixia el moviment. Amb la feina feta aquests darrers huit anys hem aconseguit assentar-nos a pràcticament tot el territori; hem obert casals i ateneus; hem participat de les iniciatives unitàries de l'independentisme i dels moviments socials rupturistes; hem net avançarstre discurs polític... i tot això sense deixar de banda la lluita al carrer. Òbviament, no hi falten les errades i les mancances, ni, per suposat, l'autocrítica corresponent, pròpia de qualsevol organització revolucionària. Però així com l'autocrítica és imprescindible, també és necessari saber quins són els mèrits —les principals aportacions que hem fet com a organització al moviment,— i aquests, al nostre entendre, en són dos: d'una banda, Endavant ha contribuït a establir-hi la indestriabilitat de la lluita d'alliberament amb la lluita pel socialisme; i de l'altra, Endavant ha trencat amb un dels grans malefics de l'independentisme de les darreres dècades: l'esquerda generacional.

De ben segur que no es tracta pas d'unes aportacions irreversibles, perquè res no és definitiu en la història; però estem convençuts que aquests dos elements (que podem sintetitzar en la coherència ideològica i el compromís i constància militants), són la millor garantia que, si res no ha de retrocedir en un futur pròxim, serà el capitalisme i l'opressió nacional, no pas l'independentisme.

Índex

Independentisme	.p3
Les eines de coordinació local, un pas més enllà	
Monogràfic	.p6
Construir moviment juvenil combatiu és construir alternatives per al jovent Entrevista CAJEL i Maulets	
Política institucional	.p14
El repte de les CUP: un municipalisme arrelat a les lluites	
Moviment obrer	.p16
Davant les deslocalitzacions, per l'enfrontament amb les polítiques econòmiques capitalistes	
Repressió i control social	.p19
Repressió, solidaritat i desobediència: un nou cicle repressiu als Països Catalans	
Territori	.p21
Aigua: model econòmic i lluita social	
Economia	.p23
La crisi als Països Catalans i al món: alguns aspectes de conjuntura econòmica	

TANYADA

Coberta: Joan Genovés

"La fila" (1966)

Cita: F. Fanon

Edita: Endavant (OSAN)

Consell editor, comissió de comunicació

Barcelona, La Barraqueta

c. Tordera 34, baixos, 08012 Barcelona

Tel. 93 213 90 71

València, Nou Racó de la Corbella

c. Maldonado 46, baixos, 46001, València

propaganda@endavant.org
www.endavant.org

Llicència Creative Commons
Reconeixement no comercial sense obra
derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament
l'obra amb les condicions següents:

- Reconeixement: heu de reconèixer-ne l'autoria de la manera especificada per l'autor ollicenciador
- No comercial: no podeu utilitzar aquesta obra amb finalitat comercial
- Sense obres derivades: no podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta

Tanyada es realitza amb Scribus, eina de programari lliure
Tirada: 700 exemplars

Les eines de coordinació local un pas més enllà

La posada en marxa de la Coordinadora de l'Esquerra Independentista, amb l'establiment d'unes dinàmiques de funcionament unitari, i amb el desenvolupament de la campanya dels "300 Anys d'ocupació" com escenari de fons va facilitar, al seu torn i en algunes zones del país, l'emergència de noves experiències més concretes però enfocades a dins dels marcs locals, comarcals i intercomarcals

El tema de la unitat de l'esquerra independentista sembla ser un dels eterns punts a l'agenda de l'independentisme. Des de les fallides experiències dels anys vuitanta, i l'esclat als noranta, han estat diferents les exploracions de vies que, encara que de manera tímida i molt a poc a poc, van servir per anar clarificant les postures dels diferents agents que conformen l'esquerra independentista. Malgrat que aquest article, tampoc no té l'objectiu de fer un recull històric de totes les vies assajades, ni tan sols d'analitzar de manera somera, sí que s'ha de tenir en compte que les experiències hi van existir i que, també és cert, deixaren la seua petjada. No es poden menystenir assajos com els del Procés de Vinaròs, que van servir per retornar a l'agenda política del moviment el debat del procés de confluència política de l'independentisme. Des d'aleshores aquest tema ha romàs latent, de manera més o menys evident, però preparat per situar-se a un primer pla en qualsevol moment.

Així doncs, partint d'aquestes experiències prèvies, resulta més fàcil comprendre i situar els diferents processos d'unitat orgànica i confluència política pel qual ha passat, i continua travessant el Moviment, com la constitució del Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans a partir de la unió de la CEPC i de l'Alternativa Estel. Tampoc no hem de deixar de tenir en

compte que aquests processos reeixits, actualment molt valorats pel conjunt de l'esquerra independentista, tampoc no van ser fruit d'iniciatives personals ni els efectes de situacions aïllades o particulars. En realitat, les confluències, orgàniques o no, van ser en tots els casos, conseqüència de dinàmiques de llarga i mitja durada i el resultat d'unes conjuntures polítiques a dins el Moviment més treballades del que tradicionalment hom hi ha considerat, i on el paper de les organitzacions independentistes va ser més important del que l'independentisme sociològic l'hi va adjudicar en el seu moment.

Els últims moviments

La reflexió per als processos del passat també ens hauria de ser útil per analitzar els darrers moviments produïts a dins l'independentisme. En primer lloc cal passar per un exercici de memòria i recordar el context particular del qual va sorgir la proposta de constitució de la Coordinadora de l'esquerra independentista (CEI). Aquesta proposta, que va ser presentada i exposada fa poc menys d'un parell d'anys i va sorgir de l'organització juvenil Maulets, cal contextualitzar-la en un moment molt determinat, en el qual tres de les organitzacions amb major presència arreu de tots els Països Catalans hi acabaven de celebrar les seues respectives assemblees nacionals que, recordem-ho, representen els seus màxim òrgan de decisió política i on s'hi establiren unes línies

Acte a l'Aplec de l'Esquerra Independentista del Camp

estratègiques i tàctiques molt versemblants. És important no obviar el fet que l'aprovació d'aquestes pautes tàctiques i estratègiques no feien més que evidenciar, reconduir i reforçar una estratègia que des de feia temps ja es reconeixia com a necessària i s'havia aplicat a nivell local i en determinats moments, com les campanyes contra la Constitució Europea, algunes respostes antirepressives o l'establiment conjuntural de marcs de discussió sobre qüestions molt variades. Així doncs, es pot afirmar que la proposta de la CEI, i la seua acceptació per la major part del moviment independentista, no va ser més que la plasmació final d'un funcionament de l'independentisme que es donava de manera real.

La de la Coordinadora, però, va voler anar un pas molt més enllà, en dos sentits: primer al proposar-se com una eina de coordinació permanent; i a més en fer-se a partir d'una línia de treball molt definida, la de determinades campanyes nacionals que serviren per donar major projecció pública al treball independentista i accentuar la unificació del discurs polític. En realitat, i malgrat les expectatives que es crearen en un primer moment, l'esperit inicial de la Coordinadora va ser justament

aquest, el d'esdevenir una eina d'unió al servei del treball de les organitzacions i agents independentistes i on d'antuvi no s'hi implantarien regles de funcionament excessivament definides més enllà de les reunions periòdiques necessàries i de l'adopció dels acords en funció del consens. Aquesta manera de funcionar, des del començament es va entendre que no podia ser un altre, donat que es partia d'un punt d'arrancada on el major capital no era un altre que el de la pròpia auto-referencialitat de les organitzacions que hi formaven

part i el de la constatació de la voluntat d'aprofundir el treball unitari en base a l'aplicació de campanyes.

El procés de coordinació representats per la CEI partia així d'uns pressupòsits molt clars i assentats tant de la valoració de les mancances de processos similars del passat, com del reconeixement de les situacions molt diferents tant territorial com organitzatives per les quals travessava i travessa actualment l'independentisme organitzat.

La posada en marxa de la CEI, amb l'establiment d'unes dinàmiques de funcionament unitari, i amb el desenvolupament de la campanya dels "300 Anys d'ocupació" com escenari de fons va facilitar, al seu torn i en algunes zones del país, l'emergència de noves experiències més concretes però enfocades a dins dels marcs locals, comarcals i intercomarcals. Exemples d'aquests processos han estat variats, com la formació de les Esquerreres Independentistes al Barcelonès, la del Sud (per a les comarques d'Alacant) o al Penedès, i que han servit per aprofundir i reforçar el treball conjunt de les organitzacions i establir estructures de coordinació permanent. En alguns dels casos, com a la zona del Camp de Tarragona, la coordinació fins i tot

va ser prèvia a la mateixa constitució de la Coordinadora, però com en cas d'aquesta en el marc d'una campanya conjunta, en aquest cas centrada en la defensa del territori.

Transcendir al marc local.

Més enllà de la percepció d'atomització que aquestes propostes poden suggerir, l'avantatge de la implantació d'aquestes noves estructures locals és evident i de molta importància per al conjunt de moviment, i això per per diferents motius.

En primer lloc perquè una organització més eficient de les forces de l'independentisme a nivell comarcal o local, sens dubte que aporta major capacitat i efectivitat per al trasllat de les propostes polítiques nacionals consensuades per les organitzacions i entitats de l'esquerra independentista als àmbits particulars. La major consistència organitzativa afegeix, també, una major facilitat per aconseguir major capacitat d'incidència i decisió dins el conjunt de les lluites populars. Aquest punt, a més, és especialment important en la conjuntura econòmica actual, on la crisi econòmica del capitalisme tendirà a accentuar les contradiccions del sistema, el que accentuarà la conflictivitat social.

En segon lloc perquè la constitució dels organismes coordinants a nivell de base, també pot ajudar a una major clarificació i especialització del treball de les diferents organitzacions que integren el moviment independentista. Aquesta consecució, a més, resultarà més eficient sempre i quan respongui a un model de funcionament horitzontal i democràtic on totes les entitats puguin aportar els seus punts de vista i plantejaments.

En tercer lloc perquè la definició d'objectius polítics i la constitució de marcs de participació definits i consensuats entre tots, també facilitaria la

reconstrucció d'espais de lluita necessaris per al moviment independentista allà on estan encara poc desenvolupats. En una determinada comarca o població, per exemple, el conjunt de totes les organitzacions i entitats independentistes locals poden arribar al consens de potenciar, conjuntament, determinades lluites que es consideren necessàries per poc treballades, i amb un arc que va des de la municipal a la sindical, passant per l'antipatriarcal a la juvenil.

Per últim, i malgrat que no hem deixat de ser ambiciosos en els nostres plantejaments pel que fa a la vertebració del moviment independentista català, també hem de partir de la premissa que cap model no és perfecte. En realitat, totes les eines de coordinació que han sorgit i que sorgiran els pròxims anys, siguen aquestes nacionals o locals, hauran de ser suficientment flexibles com per anar adequant la lluita independentista a la conjuntura de cada moment i de cada lloc, a l'hora que faciliten la incorporació de nous agents al bloc de l'independentisme revolucionari.

SUBSCRIU-TE A LA TANYADA: . . .

Nom i cognoms:

Direcció:

Població:

Telèfon:

Codi Postal:

Comarca:

Correu Electrònic:

Subscripció 10 eu

Col·laboració 20 eu

Número de compte:

Banc o caixa: **Oficina:**   **Num Control:**

Compte:

Autoritzo que carregueu al cc o llibreta indicada els rebuts que se us presentaran en concepte de subscripció a la revista Tanyada.

Signat:

Construir moviment juvenil combatiu

és construir alternatives per al jovent

El moviment juvenil és una de les principals claus de futur de l'esquerra independentista. Tant com a principal porta d'entrada de militància al moviment, com per al que significa el jovent en la construcció d'uns Països Catalans nous, lliures d'explotació capitalista i d'opressió nacional i patriarcal; tant la CAJEL com Maulets tenen molt a dir en la construcció del moviment que volem.

Ja fa 2 anys llargs de la unió entre la CEPC (Coordinadora d'Estudiants dels Països Catalans) i l'AE (Alternativa Estel), constituint-se en el SEPC (Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans). Aquesta unitat orgànica en el si d'una organització sectorial, l'estudiantil, vinculada quasi exclusivament al jovent, va obrir les portes a l'especulació sobre l'altra unitat orgànica dins el moviment juvenil, el de les organitzacions polítiques de joves: Maulets, el jovent independentista i revolucionari, i la CAJEL (Coordinadora d'Assemblees de Joves de l'Esquerra Independentista). Com sempre, però, cal remarcar les diferències dels agents que participen en tot procés, la seva funció dins el conjunt, i les condicions conjunturals que marquen la seva existència.

Unitat orgànica o unitat d'acció?

Fa temps que dins de l'Esquerra Independentista, la paraula "unitat" ha esdevingut quasi sagrada i la fita a arribar, sovint despullant-la de la seva necessària relació dialèctica amb el moviment i la lluita, i confonent un mitjà amb un fi. D'ençà del Procés de Vinaròs i de la primera experiència de la CEI (Coordinadora de l'Esquerra Independentista), però, les òptiques en aquest sentit van canviar, i l'aposta per una unitat de base, local, de lluita i acció, van passar en primer terme, desenvolupant una estratègia a nivell nacional que, vista amb perspectiva, es pot considerar encertada, malgrat les mancances i errors típics de tot moviment que s'està estructurant.

En aquest context, l'aposta estratègica que està desenvolupant l'Esquerra Independentista actualment passa per una nova CEI, que agrupa la majoria de la militància organitzada: Alerta Solidària, CAJEL, Endavant, Maulets i SEPC. Aquesta

aposta a nivell nacional s'està traduint també en l'estructuració de coordinadores locals, comarcals o intercomarcals que s'encarreguen d'impulsar la feina en el seu territori, així com de fer de pont amb altres moviments socials i reivindicatius de la zona, estenent l'aposta estratègica de la Unitat Popular, basada en la lluita, la mobilització i el treball de base.

Així, la pregunta que obre aquest paràgraf introductori no és una dicotomia insalvable, sinó la necessària relació dialèctica que hi ha d'haver en l'aposta estratègica i tàctica a l'hora de portar endavant la lluita. És a dir, anar sumant esforços, anar creant les condicions necessàries que no només impulsen la lluita del dia a dia, sinó que marquen un horitzó unitari per als agents que hi participen.

El paper del moviment juvenil

Plantejar-se, a aquestes alçades, una possible unitat orgànica entre Maulets i la CAJEL no és el més realista. No perquè no sigui desitjable, sinó perquè cal entendre la trajectòria d'ambdues realitats organitzatives, enquadrar-les en l'actualitat, i agafar-ne les potencialitats a les que poden arribar, tant ara com en un futur immediat.

Així doncs, les passes a seguir de manera immediata, no són les pròpies de la preparació d'un hipotètic congrés fundacional de la unitat orgànica del jovent, sinó les d'assentar uns fonaments clars i irrenunciables per potenciar el treball en comú, dissenyant, oferint i desenvolupant alternatives reals per al jovent de la classe treballadora catalana; constituir-se en una opció real de lluita per a aquest, trencant amb l'acomodament, la resignació, el consumisme i

l'individualisme a què aquest sistema capitalista aboca el jovent.

En aquest sentit, el primer pas a desenvolupar seria un reconeixement mutu, sincer i real, entre Maulets i la CAJEL, tant a nivell nacional com a nivell local. Això vol dir comprendre totes les realitats locals de lluita, treballar conjuntament, assumir les diferències de vida d'ambdues realitats i ressaltar-ne els valors més positius de totes dues. Dins l'Esquerra Independentista, i més encara quan parlem de les dues organitzacions que apleguen més gent militant a les seves files, no podem plantejar-nos jocs de suma zero, on si guanya una, l'altra perd. Reconèixer-se mútuament i treballar de forma conjunta és plantejar-nos jocs de suma positiva. Això ens porta de cap a un segon pas, que és de la complementarietat de l'existència d'ambdues realitats. Que n'hi hagi una no va en detriment de l'altra; que existeixin les dues ha de ser motor impulsor de feina conjunta i voler arribar més enllà dels límits propis de cadascú.

Poc a poc, però sense adormir-se ni una mica, s'ha de treballar en la clarificació ideològica del moviment juvenil. És de celebrar que Maulets aprovés en la seva darrera Assemblea Nacional la seva aposta estratègica pel Socialisme, i que ho fes argumentant, entre altres, que

ja era la seva aposta de facto, que estava duent a terme. Una aposta que la CAJEL ha fet sempre des dels seus inicis, i que hauria de facilitar el treball conjunt, ja que el suport analític de la realitat social (el marxisme) així com les crítiques i alternatives a desenvolupar haurien i han de ser compartides. En un context mundial de clara propaganda ideològica neoliberal, i de desvirtuament i desorientació de la suposada esquerra parlamentària, fer pública l'aposta per la democràcia popular, i anar-la desenvolupant a la pràctica és de vital importància, tant per les organitzacions revolucionàries com per la classe treballadora, que ha de veure que un altre món no només és possible sinó extremadament necessari.

En paral·lel a aquesta clarificació ideològica, i entenent que tots aquests passos no s'han de donar de forma gradual (un rere l'altre, de forma estàtica), sinó alhora, relacionant-se íntimament i dialècticament, cal potenciar la formació política del jovent. L'entrada massiva de joves militants a les files organitzatives és sempre de celebrar; cal, però, evitar que, amb el pas del temps, no hi hagi també una fuga massiva d'aquestes fornades, sigui perquè s'han cansat, perquè temen la repressió, perquè les idees socialdemòcrates (o fins i tot petitburgeses) han calat amb

força dins dels seus raonaments, sigui perquè no veuen sentit a la lluita que han fet durant anys. La formació política del jovent és especialment important, no només per tots aquests motius que acabem de citar, sinó perquè els i les joves d'avui són els i les dirigents polítiques de demà; aquesta és una premissa bàsica que cal no perdre de vista: les organitzacions polítiques juvenils han de servir per mobilitzar el jovent combatiu d'avui, al mateix temps que el formen per esdevenir els quadres polítics de demà.

En el moment que ens trobem, és més necessària que mai que la feina conjunta del jovent tingui una reciprocitat directa amb l'aposta pel moviment polític que s'està construint. Així, en un context de creació, expansió i enfortiment de la CEI nacional, la feina local ha d'anar també en aquest sentit. L'extensió territorial dels Països Catalans no ha de ser motiu per l'execució d'apostes polítiques diferents, o fins i tot contradictòries, a diferents punts del país. La coherència nacional, que és mesurable a nivell local, ha de ser un pilar bàsic de tota organització i moviment polític revolucionari, però agafa una rellevància especial en el cas del jovent, ja que certs moviments tàctics poden portar a confusió a les files militants, a l'hora que dificulten l'explicació de l'aposta política a l'entorn més directe, a qui s'ha d'anar educant políticament. Els moviments tàctics i estratègics que desenvolupin les realitats organitzatives juvenils han de ser clars, unitaris i els mateixos arreu del país, dotant de cohesió nacional, política i organitzativa a les realitats locals, i demostrant una clara visió nacional que superi els localismes.

La mobilització i la radicalitat són característiques ineludibles de la lluita juvenil. Mobilització, en tant que foment de la presència al carrer del jovent (concentracions, manifestacions, boicots, acció directa, etc.), enfront de l'estancament de la "política" de despatxos i vot cada quatre anys que fomenta el sistema capitalista. Radicalitat, en tant que trencament

amb els paràmetres burgesos de funcionament material i intel·lectual (és a dir, des de l'ètica que ens regeix fins a la pràctica que duem a terme), per tal d'oferir al jovent treballador català una nova manera de viure. Una aposta de vida antagònica, irreconciliable amb l'actual, que parteix de la pròpia construcció del ser col·lectiu i que en un procés d'autodeterminació constant, analitza críticament l'ètica i formes de vida burgeses per destruir-les, i treballa, tant a nivell teòric com pràctic, en la construcció del Socialisme, desenvolupant alternatives de vida per al jovent. Això ha d'ajudar a defugir un model simple de campanya típica que sovint revesteix d'esquerranisme i poca utilitat política.

És aquí on la unitat d'acció cobra més força que mai. Plantejar alternatives sobre el paper es pot fer des de casa; plantejar-les al carrer necessita de la col·lectivitat, de l'assemblearisme, de l'horitzontalitat, de l'anàlisi de la realitat concreta que permet començar a construir-hi els següents passos. Així, l'okupació d'immobles per a centres socials o habitatges, la construcció d'alternatives d'oci per al jovent, el foment de noves i revolucionàries maneres de relacionar-se a nivell personal, social i sexo-afectiu, entre altres, són feines necessàries del jovent combatiu, ja que són la demostració palpable que un nou món es pot començar a construir des d'avui dia. Una construcció, però, que no serà possible en la seva totalitat si no s'acaba amb el capitalisme imperant; aquesta feina política ha de tenir com a fi la visualització i agudització del conflicte, de la contradicció irreconciliable entre explotadors i explotats/es, entre Estats imperialistes i pobles oprimits, entre el patriarcat genocida i l'alliberament de gènere que no només beneficiarà a les dones, sinó també als homes, en tant que col·lectiu opressor i oprimat alhora.

Finalment, el treball conjunt de Maulets i CAJEL ha d'observar molt atentament altres realitats juvenils més o menys organitzades, a nivell

local, normalment, i que s'emmarquen tant dins dels col·lectius juvenils com dins dels moviments socials a nivell genèric, però on la presència de joves és cabdal, o molt important. Així, les organitzacions juvenils poden i han d'acostar-s'hi per conèixer-les, treballar-hi conjuntament, prendre el pols al jovent combatiu que no s'enquadra organitzativament dins l'EI i aprendre reciprocament d'aquestes realitats organitzatives i polítiques. En gran part, aquesta feina ha de servir, també, per ajudar a dissenyar l'estructuració del moviment juvenil combatiu, tenint en compte les virtuts i les mancances d'una organització i d'una coordinadora. La dinamització, l'assemblearisme, l'espontaneïtat i la coherència teòrica i pràctica del jovent organitzat han de ser les premisses bàsiques sobre les que construir la necessària realitat organitzativa revolucionària del jovent treballador català, comprenent aquí totes les accepcions que es puguin donar i que millor s'adeqüin a les necessitats combatives del jovent.

En aquest sentit, les realitats organitzatives juvenils també han de fer una aposta tàctica i estratègica a nivell immediat que les dugui a incorporar a les seves files més dones joves i més joves d'origen immigrat. És cert que és en la sectorial juvenil on hi ha més presència femenina, però també ho és que dista molt de ser-ho a nivells desitjables o equivalents a la realitat. Treballar per incorporar a aquella part del jovent que més necessita de la rebel·lió i de transformar el món, és una necessitat ineludible i imperiosa per tal de començar a construir un nou món des de ja, realment revolucionari. D'altra banda, cal també que els i les joves d'origen immigrat (directe o indirecte) comencin a enquadrar-se dins la sectorial juvenil de l'EI, tant perquè aquestes s'adeqüin a la realitat social, com per incorporar un sector del jovent sovint extremadament explotat, així com també per oferir una socialització diferent (antagònica) a la que ofereixen els

mitjans d'informació i la resta d'estructures estatals de dominació, que provoquen una esquadra dins la pròpia classe treballadora, tant per oprimir-ne la d'origen immigrat com per impedir un procés de construcció nacional unitari de classe.

El futur és nostre

La construcció del moviment juvenil és, avui, de vital importància per a l'EI. Els diferents agents del moviment hem de prestar especial atenció a aquesta sectorial, sobretot tenint en compte que, encara ara, és la principal entrada de militants al moviment. Amb la mateixa cura, però, hem de vetllar perquè la construcció del moviment juvenil sigui d'acord amb l'aposta tàctica de l'Esquerra Independentista, i vagi en paral·lel a aquesta. Al cap i a la fi, i com hem dit, el jovent d'avui és qui dirigirà el moviment demà. Cal, per tant, una voluntat clara i ferma per part de tothom per treballar en la unitat d'acció, i poder plantejar alternatives combatives de lluita que siguin l'inici i embrió del procés d'autodeterminació del poble treballador català en el seu conjunt, educat durant anys en la combativitat, el conflicte inevitable i la contradicció irreconciliable contra els Estats espanyol i francès, traduccions legals de l'explotador sistema patriarcal i capitalista.

Entrevista CAJEI i Maulets

**“Amb la CEI
l'esquerra
independentista
ha demostrat ser
un moviment
amb una forta
presència als
carrers” -
[Maulets]**

**“Necessitem un
moviment plural
en la composició
it en els
subjectius” -
[CAJEI]**

TANYADA: *Amb una nodrida presència arreu del país, el paper del jovent a l'esquerra independentista sempre ha estat molt importat. Com us organitzeu? Quin seria el vostre paper dins l'esquerra independentista?*

MAULETS: Enguany Maulets complim ja 20 anys com a organització de joves analitzant la situació de les joves de les classes populars als Països Catalans i incidint en els seus problemes. El nostre objectiu és, d'una banda, fer veure les causes d'aquestes problemàtiques tot assenyalant-ne els seus culpables, i de l'altra, convertir-nos en una eina de lluita revolucionària per col·laborar en l'articulació política del moviment juvenil dels Països Catalans.

CAJEI: Els i les joves sempre som el principal agent polític capaç de garantir el futur i el creixement del moviment. Com a CAJEI el nostre paper passa per culminar el procés dirigit a la unitat d'acció del moviment juvenil, procés que ha d'anar recolzat per un creixement constant del moviment en el seu conjunt. En definitiva, el nostre objectiu és mobilitzar el jovent contra el patriarcat, contra el capitalisme i contra els estats opressors.

T: *Hi ha dues realitats organitzatives juvenils als Països Catalans: CAJEI i Maulets. En el procés d'estructuració de l'MCAN quin moviment de joves necessitem?*

M: No és positiu per un Moviment d'Alliberament tindre dues realitats juvenils arreu de les comarques amb uns plantejaments i uns objectius molt semblants i és feina de totes esmerçar tots els esforços necessaris per aconseguir una sola realitat juvenil. Si bé és cert que el moviment estudiantil és

diferent al juvenil, des de les organitzacions de joves hem de pendre bona nota del procés de confluència que donà lloc al SEPC. També és essencial plantejar-se quin moviment juvenil necessita el jovent de les classes populars dels Països Catalans.

C: Que l'horitzó està en un moviment juvenil unit és clar. Però alhora necessitem un moviment tant plural en la seva composició com conscient en els seus objectius. Actualment amb Maulets ens trobem en un punt d'encontre, d'inèrcies comunes i de construcció de ponts d'entesa. Es tracta encara d'un procés molt embrionari, però de ben segur que tindrà els seus fruits. Per nosaltres la base d'aquest procés és la interiorització i posada en comú d'uns objectius i d'uns mètodes.

T: *L'adequació d'estratègies i tàctiques són les claus per poder bastir el moviment català d'alliberament nacional. En l'àmbit juvenil quins són els plantejaments que hauríeu de compartir?*

C: La preeminència de la lluita antipatriarcal, l'ús d'eines de confrontació amb el poder o la defensa dels drets bàsics de les persones represaliades es consideren, entre altres, part irrenunciable en la construcció d'aquest moviment de masses. Lluita al carrer i solidaritat sense condicions. Creiem que el debat real a l'hora de construir algun òrgan comú haurà de girar segurament al voltant d'aquests punts. Considerem clau el pas donat per Maulets en l'aposta pel socialisme com a única alternativa justa i viable al capitalisme. A més, des de la CAJEI, amb el pas del temps també hem assumit la necessitat d'estructurar l'organització d'una forma

més compacta a nivell nacional. Les dues organitzacions hem fet passos i hem mostrat símptomes d'apropament que, tard o d'hora, tindran els seus fruits.

M: Cada organització té els seus propis plantejaments tàctics i estratègics però evidentment n'hi ha molts que els compartim entre totes. A nivell juvenil és clar que bastir un model juvenil únic en què hi càpien totes les sensibilitats de l'esquerra independentista ha de ser un objectiu compartit entre totes les organitzacions juvenils. Cal, però, que totes donem passes endavant per aconseguir aquest objectiu i que ens creiem que la reestructuració del MCAN és possible i més necessària que mai, assumint de manera descomplexada i realista quin paper hauria de realitzar cadascun.

T: Hi ha sectors nacionalistes i independentistes que centren el seu projecte polític només en una zona de la nació o que com a molt veuen uns Països Catalans a alliberar per territoris i com a projecte a construir per parts i a llarg termini. Quina és la posició de CAJEI i Maulets en aquest sentit?

M: La declaració de principis de Maulets és clara: la unitat territorial dels Països Catalans és indestriable de la nostra lluita com a poble diferenciat. És evident que la consciència nacional és molt baixa a algunes comarques dels Països

Catalans, i que la fracturació de la nació en diferents administracions, ha provocat diferents ritmes i diferents nivells d'alienació i d'intent d'anihilació del nostre poble segons l'administració governant de cada part del territori. Hem de treballar per la construcció dels Països Catalans, el subjecte del dret d'autodeterminació.

C: La forma per construir els Països Catalans, no ens enganyem, no la té clara ni la pròpia esquerra independentista. Però si hem de parlar de com contraposar el projecte polític d'aquests sectors suposadament independentistes al nostre projecte polític és molt simple. El nostre projecte polític va molt més enllà de la independència dels Països Catalans i la creació d'un estat propi, i això és el que hem de saber defensar davant el poble català. No crec que hi haja una forma monolítica de reconstruir els

Països Catalans. Cal un debat sincer i transparent, sense trampes.

T: Més enllà d'aquests sectors també n'hi ha d'altres que s'oposen obertament a la construcció dels Països Catalans i s'articulen de maneres diferents arreu del país. Aquests posicionaments afecten la majoria de partits autonomistes i burgesos d'esquerra i de dreta. Com analitzeu aquesta situació?

M: Pel que fa al blaverisme el PP ha anat absorbint el seu espai polític, i incorporant el seu discurs, que se socialitza a través dels seus mitjans de comunicació, com canal 9. Al País Valencià els socialdemòcrates, espanyols i autonomistes, han adoptat aspectes del discurs blaver per competir amb el discurs del Partit Popular. A altres territoris Països Catalans, s'ha adoptat altres formes per combatre el procés de

Taverna catalana
P'ESPARRACAT
país i begudes de la terra
El punt de trobada del Montserrat

Cultura i música del país - Tastets - Begudes de la terra - Exposicions - Partits del Barça
des del 24 d'abril de 2004
C. Felu Monné, 18 - Esparguera - Tel. 93 770 80 99

ateneu popular

arrels
BENIARRES · eL COMTAT · PPSO

**LA BODEGUETA
MOLINS DE REI
C. PINTOR
FORTUNY 14**

L'ESTAPERA
bar - cafeteria

C/ de baix, núm. 14, 08221 Terrassa, Països Catalans.
Tel. 93. 736.81.64 | 690.90.72.90

construcció nacional, com a les Illes on hi ha un cert discurs polític semblant al blaver, o al Principat amb Ciudadanos.

C: Els partits burgesos, diguin dir-se d'esquerres o de dretes, sempre s'aferraran a qualsevol eina que els sigui útil en els seus interessos electorals. Nosaltres hem de saber mostrar les seves contradiccions i presentar les alternatives que es creguin oportunes. Fins i tot formacions catalanes com CiU, el Bloc, el PSM o ERC són partits burgesos les estratègies dels quals, per una o altra banda, fan mal a les idees transformadores i revolucionàries.

T: A nivell de moviment fa més d'un any que estem bastint la Coordinadora de L'Esquerra Independentista. Com valoreu el seu funcionament fins ara?

M: Dos anys després de la nostra Assemblea Nacional on aprovarem proposar a la resta d'organitzacions la creació d'aquesta Coordinadora i un any després de la seua posada en marxa la valoració que fem des de Maulets és positiva amb algun inconvenient important que ha impossibilitat que la CEI estiguera complerta tal i com nosaltres preteníem. Tot i això, hem aconseguit bastir una xarxa a nivell nacional on la campanya dels 300 anys ha arribat a gairebé totes les comarques catalanes i hem fet visible l'esquerra independentista com a moviment amb una forta presència als carrers.

C: A nosaltres la proposta ens va arribar un cop passada la nostra Assemblea Nacional, cosa que va fer, en part, que durant un temps la CAJEL no tingués la possibilitat de donar el mateix per la CEI que d'altres organitzacions. Malgrat aquest inconvenient important, des de bon principi la considerarem realment atractiva i il·lusionant. Després del respectiu debat intern entre les assemblees, decidírem

entrar a formar part de la CEI i bolcar bona part dels nostres esforços, sobretot des de l'estructura nacional. La CEI ja és per nosaltres una de les prioritats a nivell nacional i hi participem activament. La CEI ens permet albirar un futur de lluita conjunta i comuna, per un mateix camí i sempre des de la coordinació i el consens. En aquest sentit, cal agrair els esforços de Maulets i Endavant bolcats en favor de l'harmonia del moviment juvenil i del MCAN en el seu conjunt.

“Davant el model imposat que “treballa, calla i consumeix” hem de proposar alternatives de vida i d'oci” – [Maulets]

“Hi ha una relació entre el creixement d'assemblees i militància juvenil i l'augment de fets repressius” – [CAJEL]

T: La CEI ha servit, entre altres coses, per crear o estendre ràpidament i amb força dinàmiques de lluita arreu dels Països Catalans: la campanya de 300 anys d'ocupació, 300 anys de resistència; la resposta de “jo també cremo la corona espanyola”; i, en part, el suport al Franki de Terrassa. Com pot servir la CEI per estructurar el moviment? Quines són les metes que s'hauria de traçar a mitjà termini?

M: Els objectius bàsics que ha de

tenir qualsevol òrgan nacional on estiguen totes les organitzacions independentistes ha de ser el d'avançar pas a pas per poder construir un moviment unit i cohesionat. Ha de servir per posar unes bases sòlides pel futur de l'esquerra independentista. És evident que per aconseguir estructurar el nostre Moviment no sols ho farem amb campanyes nacionals, i sense la presència de totes les sensibilitats dins qualsevol òrgan. Per això pensem que la discussió teòrica i estratègica hauria d'estar present en un futur per aconseguir la definitiva estructuració de l'esquerra independentista.

C: La CEI ha esdevingut en els darrers mesos un òrgan de gran utilitat per a la confecció de dinàmiques comunes, així com per començar a estendre el fenomen de la unitat a nivell regional, a partir de l'exemple que s'està donant a nivell nacional. A més, a través de la coordinadora, l'esquerra independentista pot consensuar postures i presentar una veu comuna en els espais unitaris de l'anticapitalisme als Països Catalans. Cada dia són més les zones del país que creen òrgans de coordinació unitaris de l'esquerra independentista. Nosaltres apostem per encetar un procés que culmini amb un debat ideològic i estratègic, posant unes pautes clares, comunes i transparents respecte com volem construir l'esquerra independentista al conjunt dels Països Catalans. D'altra banda, també és necessari advertir-nos que no podem permetre que als l'esquerra independentista catalana sigui visualitzada a través d'un missatge exclusivament de defensa dels drets nacionals.

T: Aquestes lluites han comportat una repressió que sobretot afecta al jovent. Com analitzeu aquest fet? Com creieu que s'ha d'afrontar?.

La CAJEL va retirar i lliurar 1000 plaques franquistes en la seva campanya contra la simbologia feixista

M: És evident que les joves som les més atacades per la repressió espanyola i francesa. Amb la repressió ens intenten aturar, intenten desviar-nos de la nostra vertadera tasca i intenten amedrentar a les joves. No ho han aconseguit ni ho aconseguiran. No ens han aturat: la repressió contra les antimonàrquiques de Girona fou resposta amb la crema massiva arreu dels Països Catalans de fotos dels reis espanyols; la repressió contra els 2 de Montjuïc o contra el Franki per "ultratge" a la bandera espanyola ha provocat que siguin moltes les banderes espanyoles cremades arreu de la nació; i amb els 13 de Gandia, encausats pel boicot a un acte a la universitat on participava Fernando Giner (feixista i expresident de la diputació de valencià), també hi ha hagut una altra onada solidària. La repressió per la nostra organització, però, no és nova: els casos de Núria Cadenas, de Guillem Agulló, de l'assemblea de Mataró, dels joves d'Alacant, de la lluita contra la destrucció a l'Horta en són sols uns pocs exemples de la dura repressió que hem patit les joves catalanes compromeses. Des de Maulets confiem plenament a la tasca que realitza Alerta Solidària, l'organització antirepressiva de l'esquerra independentista. Cal un debat profund dins del conjunt del

MCAN en quant a estratègia antirepressiva i així, que els plantejaments d'Alerta Solidària siguin seguits per la resta d'organitzacions independentistes.

C: Partint de la base que en tots aquests casos la militància de l'esquerra independentista ha mantingut sempre una actitud coherent, justa i transparent, només podem veure aquest fet com un símptoma de bona salut del moviment i de creixent activació de la lluita juvenil. En els darrers anys, la CAJEL hem vist un creixement proporcional dels fets repressius respecte del creixement d'assemblees i militància. També respecte les possibilitats de fer arribar als moviments socials i al poble català el nostre missatge de lluita i combat. Aquí està clar que Alerta Solidària té a les seves mans una gran responsabilitat, ja que aquesta és la seva tasca com a organització sectorial antirepressiva. Però igual com passa amb el moviment juvenil o amb el conjunt d'organitzacions sectorials del moviment, Alerta Solidària també ha d'estar harmònicament conjugada amb la resta d'organitzacions. Només el debat i l'acció col·lectiva ens podran guiar en el millor camí cap als nostres objectius.

T: A les presons espanyoles i franceses hi ha 6 presos i preses polítiques catalanes. Com veieu aquesta situació?

M: Als Països Catalans trobem, d'una banda, la repressió que ens ofega a multes, embargaments, localitzacions permanents... i que és la que patim moltes joves arreu dels Països Catalans. Aquesta repressió ha de ser la prioritària a treballar ja que és la que patim de manera més diària i constant. Però a les presons trobem la cara més cruenta i salvatge de la repressió espanyola i francesa amb més 800 presos polítics, entre ells els catalans Zigor, Diego, Laura, Lola, Marina i Franki. Cal que les joves prenguem consciència en la defensa de totes les persones que romanen preses per motius polítics. Totes aquelles preses polítiques són companyes nostres de lluita siga quin siga el seu àmbit.

C: L'actual conjuntura política que viu l'Estat espanyol ha donat lloc a una campanya ofensiva i de desprestigi flagrants contra aquelles persones que han bolcat els seus esforços en defensar la lluita d'un poble veí, el basc. Aquesta campanya ha arribat a tal punt que fins i tot certs sectors de l'esquerra anticapitalista catalana han donat l'esquena a unes persones que estan patint les pitjors conseqüències de la crueltat de l'estat. Per això des de la CAJEL tenim com a prioritat la defensa constant dels i les preses polítiques catalanes.

T: El sistema tracta d'identificar el jovent amb menfotisme, immaduresa i superficialitat.

C: La desídia atribuïda al jovent és en últim terme el resultat de les polítiques imposades pel poder adult. El consum de drogues i alcohol és una petita part del conjunt de vicis alienants que

Maulets participà en la manifestació i la campanya "Salvem Mallorca"

afecten el jovent: l'addicció a les noves tecnologies, el desarrelament social, el consum compulsiu o la reproducció acrítica dels discursos imposats són tant preocupants com el consum de drogues. El problema no són ni les consoles, ni els comerços ni l'alcohol, sinó l'ús que se'n fa. Cal debatre profundament les nostres actituds i comportaments en tots els nivells de la nostra vida.

M: Dins el sistema capitalista actual a les joves se'ns ha reservat un paper: ser simples espectadors passius. Per això es potencia el consum abusiu de les drogues, sobretot dins d'ambients de joves revolucionàries. El model de jove perfecte és aquell que treballa, calla i consumeix. Hem de denunciar aquesta estratègia i proposar alternatives de vida i d'oci diferents.

T: La militància revolucionària és l'alternativa al conformisme que el sistema d'opressió que patim vol per als joves. Què significa la militància per vosaltres?

C: A la CAJEI la militància s'assoleix des del treball local pel projecte polític de l'esquerra independentista dins una Assemblea de

Joves. No existeix per la CAJEI una militància d'àmbit nacional sense una militància local. Un militant ha de tenir sempre la capacitat d'aprendre dels altres i d'aportar al col·lectiu i creiem que la nostra militància ha de jugar un paper en els espais de lluita local del jovent, en la consolidació de les sectorials de l'esquerra independentista, així com en el reforçament de les estructures de coordinació del moviment.

M: La militància és un compromís amb la lluita per l'alliberament nacional, social i de gènere del nostre poble. No és cap joc ni cap forma de passar l'estona, sinó que és un compromís que s'assoleix amb les lluites populars. Les úniques característiques comunes que tenen totes les militants de Maulets són la constància, el respecte cap a les companyes de lluita i les ànsies de llibertat.

T: Quins són els principis fonamentals a partir dels quals funcioneu i us organitzeu?

C: A nivell organitzatiu, les nostres Assemblees de Joves són nuclis de treball autònom local i l'estructura nacional és el mecanisme de coordinació entre Assemblees de

Joves. Cada assemblea de joves ha d'adquirir un compromís amb la democràcia interna de l'organització, participant i assumint com a pròpies totes les decisions nacionals; per últim, és bàsic un compromís amb el treball local.

M: Des de Maulets tenim una premissa bàsica: l'assemblearisme. Entenem l'assemblearisme com la millor i més "sana" forma de funcionament, no sols des del punt de vista de la nostra organització, sinó de totes les formes d'organització amb les quals participem a nivell juvenil.

T: Quines passes ha de fer un jove que vullga militar a Maulets? I a CAJEI?

M: En primer lloc ha de posar-se en contacte amb la nostra organització. Aleshores portem a terme un període de preparació per assegurar la major formació possible per a la nova militància, un total coneixement del funcionament de Maulets i un compromís ple amb tot el que suposa la militància.

C: En el nostre cas són les mateixes Assemblees de Joves qui regulen els mecanismes d'entrada, ja que la realitat de cada poble o barri només la coneixen les persones que hi viuen i hi treballen cada dia. Per altra banda, per la formació d'una Assemblea de Joves nova, la CAJEI marca uns mínims, i per garantir-los en fem un seguiment.

El repte de les CUP un municipalisme arrelat a les lluites

L'esquerra independentista afronta en els propers mesos alguns debats importants que tenen a veure amb el paper de les diferents organitzacions que formen part del moviment. D'entre elles, les CUP tenen la responsabilitat d'aprofundir en l'arrelament local de l'esquerra independentista tot vinculant les seves reivindicacions d'alliberament amb les lluites populars de cada municipi.

Ha passat més d'un any de les últimes eleccions municipals que van estar marcades per la irrupció de les Candidatures d'Unitat Popular (CUP) en diferents viles i ciutats dels Països Catalans. Foren els millors resultats de l'esquerra independentista en una contesa electoral a nivell municipal aconseguint més de vint regidors i milers de vots sota les sigles de les CUP. També es van obtenir altres regidors en candidatures de l'esquerra rupturista en les quals també hi participava l'esquerra independentista.

Per molta gent va ser tota una sorpresa i això és una clara demostració de la gran importància mediàtica que té la política institucional. Aquests bons resultats van visualitzar una feina a nivell local que han anat realitzant els moviments socials i l'esquerra independentista i que han donat com a resultat l'obtenció de regidors i regidores en viles i ciutats com Vic, Manresa, Berga, Cardedeu, Molins de Rei, Valls, Viladamat, Sant Celoni, Mataró, Arenys de Munt, Capellades, Montseguí, Vilafranca del Penedès, Vilanova i la Geltrú, Celrà, Sallent, Torà...

L'esquerra independentista, com a moviment rupturista que pretenem ser, ha de treballar en tots els fronts de lluita, ja sigui des del carrer com també des de les institucions municipals amb l'objectiu principal de construir un contrapoder popular basat en els principis de la unitat popular.

Tots els fronts de lluita són complementaris però la lluita institucional ha de venir precedida de l'estructuració d'una sòlida base a nivell local tant de l'esquerra independentista organitzada com dels

moviments socials. Tenint clar aquest principi s'ha d'apostar, quan les condicions siguin favorables, per incidir en la política municipal. S'ha d'entendre aquesta aposta com un salt qualitatiu i quantitatiu en la lluita.

El municipalisme és un repte important per l'esquerra independentista perquè pot tenir grans avantatges però cal un treball a nivell ideològic, formatiu i de cohesió interna per garantir el reforçament de les CUP a nivell local i a nivell nacional.

Un dels grans avantatges de la lluita institucional és el debat que es genera al respecte de temes que normalment mai havíem afrontat tant directament. Aquest debat pot enriquir el discurs de l'esquerra independentista però també cal treballar per unificar-lo i harmonitzar els posicionaments de les diferents CUP sobre aspectes com urbanisme, habitatge, residus, gestió econòmica, serveis socials, etc...

Un dels reptes més importants és recuperar la il·lusió de certs sectors de la nostra societat en la política. Son moltes les persones que podrien assumir el projecte de la Unitat Popular però que per les diferents traïcions i derives d'algunes formacions polítiques actualment estan molt desvinculades de la política. Aquests sectors de les classes populars són sectors polititzats que s'han de recuperar en la lluita.

En aquest sentit no s'ha d'inventar res i per aconseguir aquest objectiu de demostrar que les CUP apostem per una altra forma de fer política només s'ha de continuar treballant en la mateixa línia que els últims anys. La nostra base ha estat el llegat de bastants anys de lluita des del carrer i coordinant-se amb els diferents moviments socials. Ha estat

una lluita altruista on hem demostrat que l'esquerra independentista no treballa per uns interessos personals sinó per transformar de dalt a baix aquesta societat.

Les CUP i l'esquerra independentista en general s'ha caracteritzat per estar formada per persones molt implicades en el teixit social i cultural del nostre país i això és la nostra principal tarjeta de presentació davant d'una societat desenganyada amb la classe política. Per tot això un dels nostres eixos d'actuació ha de ser reclamar unes maneres de fer política transparents i no professionalitzades.

L'actual legislació tant a nivell regional, estatal o europeu fa dels municipis un simple mecanisme de gestió en alguns àmbits, però sempre supeditat a les institucions supramunicipals. Els problemes de finançament dels ajuntaments representen a la pràctica un impediment per poder construir des de la base unes viles i ciutats més lliures i més justes.

Partint d'aquesta premisa s'ha de tenir clar que la nostra feina en els municipis s'ha de fer amb una visió global i ens hem de conscienciar que el marge d'actuació d'un ajuntament és força limitat i per això és bàsic la nostra feina s'ha de basar en dos eixos.

Per una banda cal aprofitar totes les esclatxes que ens deixi l'actual legislació per avançar en polítiques realment transformadores de la nostra societat. Aquesta feina segurament serà el principal repte de les CUP en els propers anys ja que ens caldrà inventar noves fórmules i debatre a fons quines han de ser les nostres propostes en els diferents àmbits.

Per altra banda cal denunciar les limitacions de l'actual marc jurídic i legal que patim als Països Catalans i que en moltes ocasions també afecta en la política municipal a l'hora de poder prendre decisions. Aquesta serà una feina de conscienciació per fer entendre a la ciutadania que cal pensar més enllà del municipi i que

cal combatre les diferents administracions regionals, estatals i europees. Des d'aquestes administracions s'estan engegant polítiques neoliberals i clarament antisocials i en contra de les nostres llibertats com a poble i per tant en el nostre municipi és on hem de començar aquesta feina de conscienciació.

Com ens ha demostrat la història els canvis no han vingut mai sense que hi hagi mobilitzacions i lluita i per tant és bàsic continuar apostant per combinar la política municipal amb la mobilització, la lluita al carrer i la desobediència activa. Una bona conjunció de totes aquestes formes és la clau per avançar cap als nostres objectius.

En els propers mesos es portarà a terme dins de les CUP el debat estratègic per a fixar quina ha de ser l'estratègia d'aquesta organització i com s'ha de coordinar amb la resta de l'esquerra independentista i amb la resta d'agents socials del nostre país.

Un dels grans eixos en el discurs de la gran majoria de CUPs en les últimes eleccions va ser la participació ciutadana. Això no és una casualitat sinó que és una prova de la manera de treballar que ha tingut l'EI en els últims anys. Les CUP no són una aposta per crear un partit polític a l'estil clàssic sinó que entenem que són una peça més en l'estructura d'un moviment polític que anomenem Esquerra Independentista.

La principal força de les CUP és la seva base social organitzada i davant d'una societat cada cop més controlada pels grans mitjans de comunicació cal que reforcem aquesta força. A nivell mediàtic és evident que una sigla electoral tindrà molt més ressò però hem de tenir clar que si ens creiem la participació de la ciutadania en la política també hem de fer tots els esforços per aglutinar a tota la nostra base social a l'entorn de les nostres candidatures.

Les CUP han de ser una eina al servei de tota l'esquerra independentista i dels moviments socials del nostre país però per això cal apostar per una coordinació entre tots els agents del nostre moviment. Actualment aquest treball de coordinació s'ha donat a nivell local, cosa que ha donat uns bons fruits tal i com hem vist en les últimes eleccions municipals.

Però cal tenir una visió més àmplia i veure que tenim un país molt gran i amb diferents realitats a cada territori i per això creiem que és necessari que les principals línies estratègiques de l'esquerra independentista es puguin debatre entre totes les organitzacions i agents socials del nostre moviment.

Una d'aquestes línies ha de ser l'estratègia de l'EI davant de les conteses electorals i per continuar avançant amb la mateixa força que en els últims anys és prioritari que la CUP es coordini amb la resta d'organitzacions per traçar aquest camí i també treballar conjuntament en els altres eixos.

En el futur caldrà debatre molt per seguir avançant en la construcció d'un moviment cohesionat i fort però per arribar a aquest objectiu cal construir aquests espais de debat i per tot això la nostra aposta passa per la coordinació. Estem convençuts i convençudes que amb una aposta pel diàleg i per la recerca del consens entre tots i totes estarem contribuint al reforçament del projecte de les CUP i de l'esquerra independentista en general.

Davant les deslocalitzacions per l'enfrontament amb les polítiques econòmiques capitalistes

La simple defensa dels llocs de treball, encara que mai no serà prou intensa i que ha d'exigir la màxima solidaritat dels treballadors no afectats i de les organitzacions socialistes, és insuficient i ha de fer un salt a les reivindicacions polítiques. Als governs "progressistes" els resulta massa barata la seva complicitat amb la patronal. Ens toca encarir-los-la.

La deslocalització d'empreses és vella com el capitalisme. Proximitat de matèries primes, recerca de mà d'obra barata i sotmesa, sistemes barats i segurs de transport, o recerca de millors xarxes d'infraestructures formen part de la lògica elemental de l'empresa capitalista. Aquest fenomen s'ha aguditzat en els darrers anys tant als Països Catalans com a altres zones del centre capitalista (EUA, Alemanya, Gran Bretanya) per diverses circumstàncies:

1-Globalització de les activitats productives: és una tendència des que el capitalisme és capitalisme, però les noves tecnologies permeten reduir enormement els costos de les deslocalitzacions;

2-Ampliació de la Unió Europea, que elimina obstacles administratius i burocràtics, al mateix temps que uniformitza legislacions restrictives per a la classe treballadora;

3-Liberalització del comerç internacional, amb la conseqüent reducció de costos duaners (entre 1980 i 1998) i fiscals (zones franques als països del sud), l'abaratiment dels costos de transport (creixement dels serveis aeris) i de comunicació (Internet), etc.;

4-Incorporació de la Xina a l'Organització Mundial del Comerç, és a dir, d'una gran massa de població consumidora i productora;

5-En el cas dels PPCC, la major habilitat d'altres països per a atreure les inversions, així com el volum poc competitiu (massa petit) de la majoria

de les empreses, que implica fortes limitacions pel què fa al producte, capacitat de recerca i desenvolupament, internacionalització, gestió, etc.

El procés de deslocalitzacions té causes fonamentalment externes als Països Catalans i que la fan inevitable sense una lluita de classes a nivell mundial que, actualment, i al centre capitalista, està fortament mediatitzada per les forces reformistes als fòrums socials i al conjunt del "moviment anti-globalització". Analitzar com cal organitzar aquesta lluita excediria les pretensions d'aquest article i ens concentrarem en els aspectes més domèstics del fenomen.

Encara que la propaganda del món empresarial ens parli permanentment de la qualitat i la competitivitat del producte, així com dels beneficis que comporta pels consumidors la guerra per la taxa de benefici, l'objectiu de les deslocalitzacions és augmentar els beneficis pels inversors produint el mateix o externalitzant i subcontractant diferents activitats productives a llocs on els drets laborals, els salaris, la pressió fiscal o la legislació sobre qüestions mediambientals siguin menys exigents, o a empreses estrangeres amb costos inferiors ("offshoring").

Es planifica amb antelació, els directus miren amb cura a on invertir o subcontractar, s'espera que la nova fàbrica assoleixi els nivells de productivitat i qualitat desitjats. Tot aquest procés es manté en secret fins

Que es planteja tal o qual problema que fa que l'activitat de l'empresa que cal deslocalitzar "no sigui competitiva". Hom amenaça amb la deslocalització si no es resol l'esmentat problema: la negativa dels treballadors o de l'administració a acceptar una exigència determinada (retallades salarials, flexibilització laboral, retallades fiscals, més subvencions, requalificació de solars per a ús industrial, etc.). Durant aquest procés s'observen símptomes com la baixada dels nivells d'inversió en maquinària i instal·lacions, manca de projectes nous, producció de models antics, presència de nous directius a la fàbrica amb l'objectiu d'aprendre els processos que hauran d'implementar a la nova fàbrica, o la contractació de temporals i precaris

La dimensió del fenomen ha fet que la premsa burgesa se'n faci ressò, però són els treballadors qui en paguen les conseqüències. Aquest ressò mediàtic ha anat de la mà de la típica hipocresia dels servents del capital que, mentre aparenten una gran preocupació, silencien els obrers en lluita i intoxiquen en la seva contra. De la mateixa manera, exclouen de qualsevol responsabilitat els governs "progressistes" (a Madrid, a Barcelona i a Palma), que no han considerat que aquesta qüestió fos prioritària ni han desenvolupat cap política que es diferenciï de les d'anteriors governs conservadors (PP a Madrid, CiU a Barcelona). Les causes són diverses: el seu caràcter d'instruments de classe i la seva impotència davant del mercat mundial i la patronal autòctona. Els discursos sostinguts continuadament

per la CEOE (i les seves versions regionals) en els àmbits de negociació i en les seves declaracions públiques troben un terreny abonat en l'onada de deslocalitzacions. Les peticions de més facilitat per a l'acomiadament, contenció salarial, etc. hi troben un instrument molt eficaç de coacció.

I no estan sols. Bona part del què afecta els treballadors catalans es cuina a Brusel·les, on opaques institucions desproveïdes de qualsevol fonament democràtic llencen l'ampliació del límit de la jornada setmanal fins a 65 hores o la directiva de serveis al mercat interior, que es basa en l'anterior "directiva Bolkenstein" i estableix el "Principi del país d'origen", segons el qual les empreses de serveis hauràn d'acomplir únicament la legislació del país on tinguin la seu social, fomentant la competència a la baixa en drets laborals, les pròpies deslocalitzacions, una gran dificultat pel control de l'acompliment de les legislacions laborals i el debilitament dels convenis col·lectius.

Això no és una previsió apocalíptica, plou sobre mullat car l'Estat Espanyol és el que més ha abaratit els acomiadaments a la UE en les darrers anys.

Aquesta descripció del context de precarització general pot semblar una mica massa llarga, però és útil per comprendre el paper de les deslocalitzacions. Si quan es produeixen són un drama pels treballadors que les pateixen, com a amenaça són un greu problema pel conjunt de la classe obrera i una

arma decisiva per a la patronal, que s'aprofita del procés de "dumping social" que les deslocalitzacions engeguen (la creació d'un sindicat o la posada en vigor d'una llei de protecció del medi ambient són excusa suficient per abandonar un país). No es pot oblidar que encara que les deslocalitzacions seran especialment notables en el sector industrial que elaboren productes estandarditzats o amb una forta incidència de la mà d'obra en el cost final (automoció, tèxtil i confecció, electrònica de consum), es poden produir, i es produeixen, també en el sector dels serveis, de manera que no hi ha prou a transformar l'especialització sectorial del model de desenvolupament industrial. Les deslocalitzacions (i la pèrdua implícita de llocs de treball) són ja l'alternativa pels treballadors que no acceptin les reduccions salarials o l'ampliació de la jornada de treball.

Precisament per aquesta funció d'amenaça, no hem de creure en la seva inevitabilitat. Cal defensar políticament l'apropiació obrera dels mitjans de producció en vies de deslocalització, però fins i tot en una línia més possibilista la necessitat de vetar els acomiadaments en situació de beneficis (que són la majoria), d'endurir les condicions en el moment de donar suport a la implantació de multinacionals (subvencions, rebaxes, ...), d'exigir el reemborsament dels ajuts públics a les empreses que deslocalitzen (els ajuts públics a les empreses han d'estar condicionats pel manteniment dels llocs de treball), obligar els inversors a transferir tecnologia i a romandre al territori un mínim de temps, etc.

Aquest segon tipus de reivindicacions, purament reformistes, equivalen, en el marc d'un mercat mundial, a posar portes al camp. Però és en les lluites defensives on els treballadors troben els

instruments de classe i les formes de lluita per assolir objectius revolucionaris (com l'esmentada apropiació obrera).

El Col·legi d'Economistes de Catalunya (que no és una institució obrera, ni menys encara revolucionària, com tothom sap) xifra una de les causes de l'especificitat del fenomen al Principat en "la important pèrdua de competitivitat que ha palesat en els darrers anys l'economia catalana", que "es constata, sobretot, front els països de l'est d'Europa i els països del sud-est asiàtic". Però "també es palesa que Catalunya ha perdut competitivitat front la resta de països de la Unió Europea". El seu diagnòstic ha d'ésser aproximadament vàlid per tots els Països Catalans. Les solucions que aquesta institució proposa per a "millorar la dotació d'avantatges diferencials" i crear "factors d'atracció per a la inversió estrangera" es poden classificar en dos tipus: les que exigeixen un esforç a la burgesia i les seves institucions polítiques (inversió en infraestructures i maquinària, formació, rebaixa dels preus del sòl industrial) i les que exigeixen als treballadors els sacrificis de sempre (rebaixa dels costos laborals i la pressió fiscal sobre les empreses, flexibilització de la legislació laboral). Quines s'apliquen depèn de les condicions concretes de la lluita de classes i aquestes ens són francament desfavorables. Transformar-les exigeix, com sempre, organització i lluita. La simple defensa dels llocs de treball, encara que mai no serà prou intensa i que ha d'exigir la màxima solidaritat dels treballadors no afectats i de les organitzacions socialistes, és insuficient i ha de fer un salt a les reivindicacions polítiques. Als governs "progressistes" els resulta massa barata la seva complicitat amb la patronal.

Les deslocalitzacions són possibles mercès a les condicions laborals inhumanes dels països de la perifèria

Ens toca encarir-los-la. Segurament la resposta serà un enrocament en posicions encara més reaccionàries (discursos més liberals, demanda encara més histèrica d'augmentar els instruments repressius, posada en qüestió dels drets de vaga i associació conquerits). Aquest enrocament pot servir com a mínim per esborrar de la imaginació dels treballadors la idea que aquestes organitzacions els representen.

L'esmentat Col·legi d'Economistes ens avança també una qüestió que el Moviment Català d'Alliberament Nacional ha d'analitzar correctament: les limitacions que el sistema de finançament econòmic (dèficit fiscal) implica per a una possible política d'impuls industrial i de protecció de l'economia pròpia. Encara que aquesta afirmació sigui certa en abstracte, no hem d'oblidar tres qüestions essencials:

1-Que el caràcter dependent i mesell de les forces polítiques catalanes fa molt improbable un veritable enfrontament amb l'Estat en el camp del finançament i per tant és inútil aliar-s'hi fins i tot en un nivell purament tàctic, com sembla que és la intenció d'alguns sectors de la PDD que volen fer de la defensa de la integritat de

l'Estatut de Catalunya un cavall de batalla.

2-Que la Generalitat és la representació (o una bona part) de l'Estat a Catalunya i, per tant, un instrument de classe en la mateixa mesura que el propi Govern central.

3-Que les tendències liberalitzadores a nivell europeu (UE) i a nivell mundial (institucions financeres) serien en qualsevol cas un seriós obstacle per a aquest tipus de polítiques.

Cal evitar que, amb aquests discursos, les forces polítiques i sindicals autonomistes catalanes, i especialment aquella que té forta incidència en els estats d'opinió de la classe obrera (CCOO, UGT, PSOE, IC i les diferents EU, ERC, PSM i BNV) enganyi els treballadors plantejant objectius nacionals rebaixats amb pactes interclassistes. Els treballadors catalans hem de tenir molt clar que en cap cas hem de pagar amb nous sacrificis la incompetència dels polítics i la patronal, ni ens pertoca a nosaltres vetllar pel desenvolupament harmònic i saludable del capitalisme.

Repressió, solidaritat i desobediència

un nou cicle repressiu als Països Catalans

Durant el darrer curs polític, l'estat va obrir nous fronts contra l'esquerra independentista i els moviments socials que als Països Catalans qüestionen la seva legitimitat.

En aquest article s'analitzen alguns aspectes de l'actuació de l'aparell judicial, mediàtic i polític de l'estat espanyol contra aquells que qüestionen el seu ordre.

Fins fa una any, la repressió contra la dissidència política als Països Catalans començava quant jutges, fiscals i cossos policials tipificaven com a danys, desordres públics, resistència i fins i tot atemptat a l'autoritat una determinada acció. La policia procedia a detenir físicament les persones pressumptament responsables, les portava físicament a comissaria per a interrogar-les - moltes vegades il·legalment, sense advocat present - per després dur-los a seus judicials on fiscals i jutges els acusaven dels delictes corresponents, per acte seguit decretar-ne llibertat condicional i obertura de judici penal.

Fa un any, però el cicle va començar a canviar a Girona després d'una mobilització popular contra la presència del monarca espanyol a la ciutat, quan dos encaputxats cremaren el retrat del Borbó de torn. Un fet que en vistes al cicle anterior podria ser vist com a delicte de desordres públics - si és que realment es va desordenar l'espai públic. El cert però, és que en aquell moment cap membre dels cossos repressius de l'estat va veure indicatiu de delicte en l'acció.

En realitat, però, el nou cicle repressiu començà a Madrid, on ràdios, diaris i cadenes de televisió determinaren que cremar la imatge d'un fill de Borbó, és poc menys que un delicte d'Estat i que la Audiència Nacional espanyola hi ha de posar l'ull, i de pas, la mà. Bé, de fet la mà la posaren els Mossos d'esquadra, la investigació dels quals determinà que Jaume Roure i Enric Stern eren els autors materials dels fets. Després de posar-los a disposició de l'estament judicial, l'Audiència cità els militants independentistes a declarar en seu judicial. Setmanes després, es celebrà un judici ple d'irregularitats i amb condemna, que va ser recorreguda, altre cop jutjada i altre cop condemnada a principis de juliol.

Com a resposta a aquests fets, les cremes de fotografies en solidaritat amb els encausats marcà de nou el mapa dels Països Catalans amb foc i cendres, provocant una

segona remesa d'ordres judicials que convertí de nou els Mossos d'Esquadra el grup de titelles al servei d'Espanya. Fou, però, una remesa arbitrària, els aparells de l'estat conscients que era impossible identificar totes les persones que es solidaritzaren amb els gironins. En poblacions com el Morell, fins i tot varen ser citats a declarar a la Audiència Nacional dos menors responsables d'enganxar un cartell en solidaritat amb els antimonàrquics en un institut del mateix municipi.

Aquest cop però, com més tard en el cas d'en Santi de Tarragona, la causa s'arxivà, perquè segons els jutges corresponents el delicte d'ultratge havia desaparegut, al fer-se l'acció no en manifestació de rebuig a la corona sinó en solidaritat amb els altres encausats. Quedava clar que gràcies a la resposta solidària i desobedient arreu dels Països Catalans, la repressió als antimonàrquics se li havia escapat de les mans a l'aparell repressiu de l'estat.

El cas Franki

Un segon exemple que il·lustra el nou cicle repressiu, és el cas d'en Francesc Argemí, en Franki de Terrassa. Si bé és cert que es tracta d'un cas que fa anys que s'arrossega, ha estat en l'últim any que els esdeveniments s'han desencadenat. En el cicle anterior, tant sols les persones condemnades per pertinença o col·laboració amb organitzacions armades o implicades en sabotatges complien condemnes penals. Ara però, la simple incitació a despenjar la bandera espanyola d'un consistori municipal, ha estat motiu de presó. L'esgotament de recursos judicials i l'actitud dels jutges del reciclat però vigent règim franquista són els responsables que en els últims mesos la condemna esdevingués ferma i en Franki entrés a presó. Un altre cop la solidaritat activa sortia al carrer, als ajuntaments i on calia (ja se sap que dins la presó de pobles que és Espanya justícia i llei van per camins diferents), però han estat les maniobres polítiques les que, empeses per la pressió popular, han modificat una condemna ferma de presó, transformant-la en pocs - però llargs - dies en un tercer grau de règim penitenciari de règim obert.

El control social del PSOE

Ambdós casos, propis del nou cicle repressiu, són l'exemple clar que el més semblant a un govern espanyol de dretes és un govern espanyol d'esquerres. Dins aquest nou cicle, s'han aprovat noves ordenances cíviques que permeten criminalitzar la pobresa, la marginació i actes públics de dissidència política, aquest nou cicle és el que fa que a Lleida les condemnes d'arrest domiciliari esdevinguin quotidianes, el nou cicle és el que fa impunes les agressions feixistes al País Valencià, i el que possibilita detencions i empresonaments preventius com el cas de la Núria Pòrtules, que a hores d'ara resta sense judici, tot i els mesos passats a la presó.

Si bé aquest nou cicle ha començat al Principat, no ens seria pas d'estranyar que passés a formar part de la realitat quotidiana d'arreu dels Països Catalans en els propers mesos i anys, en què les tensions entre els dos grans partits de l'Estat Espanyol es manifestaran en tots els camps possibles de poder. Els tribunals, cada cop més polititzats, veuen com els partits se'n rifen els nous vocals, les fiscalies resten més atentes al que diuen els mitjans de comunicació -sobretot a Madrid -, per després actuar que no pas pendants del codi penal o la defensa de drets i llibertats. El jutjat de vigilància penitenciària queda cada cop més centralitzat en única instància, per tal de controlar encara més el règim penitenciari dels i les preses polítiques. I aquí obrim un nou capítol.

Hem vist com els darrers mesos el cas d'en Franki posava sobre la taula les paraules màgiques: tercer grau, o el que és el mateix, presó en règim obert, una vella modalitat que els insumisos dels anys 80, ja varen conèixer durant els llargs 2 anys i 4 mesos al que eren condemnats tants i tants catalans per negar-se a incorporar-se a les files de l'exèrcit espanyol i a fer serveis socials substitutòris. Davant els ulls de la societat, l'aplicació del tercer grau penitenciari, és una victòria a curt termini que permet certs graus de llibertat; mentre que a ulls dels

represaliats i represaliades i el seu entorn polític i social, és una derrota a llarg termini. Cada cas té els seus motius, i si bé és cert que en casos individuals -com en Franki - on la decisió recau sobre la persona presa, aquesta no pot ser extrapolable al conjunt de presos polítics d'un mateix col·lectiu, doncs la política penitenciària és molt rancuniosa i sap castigar i compensar les conductes dòcils o rebels dels i les presoneres al seu gust. D'aquesta manera és fàcil entrar en dinàmiques individualistes per aconseguir l'alleugeriment del règim penitenciari, cosa que seria contradictori amb l'assumpció del fet de ser pres polític. La posició d'una persona militant dins la presó no pot ser la d'aconseguir la llibertat per vies personals, sinó col·lectivament: els i les preses polítiques han de ser també punta de llança de les lluites que tenen lloc fora de les presons, amb forta vinculació amb les dinàmiques de lluita al carrer i les institucions. Només lluitant units des de tots els fronts seria possible forçar una posició de negociació política entre les dues parts en conflicte, com a via per a aconseguir l'amnistia (una llibertat sense condicions ni graus) per a totes les preses vinculades al conflicte, reconeixent el conflicte polític i social que els han dut a la presó i més enllà de consideracions de política penitenciària.

I els altres presos polítics?

És a partir d'aquestes característiques del cas Franki que no podem estranyar-nos quan, en els propers mesos, en Diego i la Laura o en Zigor, que ja hauran acomplert gran part de la condemna i que per tant tindran opcions a millores del règim penitenciari, es neguin a accedir al tercer grau penitenciari, un règim que els permetria sortir en llibertat condicional, i començar a refer la seva vida conjuntament amb el seu fill o la seva parella i entorn social. En el marc de la seva vinculació amb el col·lectiu de presos polítics bascos, aquesta és una situació de xantatge a la que ells no poden accedir: no només està en joc la seva llibertat

personal, sinó la de tot el col·lectiu de presos i preses polítiques derivades del conflicte que enfronta l'Estat espanyol i el País Basc, el capitalisme amb el poble organitzat en un contrapoder popular. El mateix conflicte que manté a centenars de persones preses i refugiades, en condicions de dispersió, aïllament, desatenció mèdica, condemnes perpètuas encobertes, noves fórmules per mantenir més anys presos als lluitadors, dinàmiques mediàtico-socials per desterrar els ex-presos, i un llarg etcètera.

En aquest context doncs, caracteritzat per l'existència de múltiples persones preses, i per tant, d'un col·lectiu de presos, trencar les dinàmiques col·lectives, mitjançant un tercer grau individual, dinamitaria la unitat dels i les preses i obriria la porta a que d'altres presos busquessin també sortides personals, a canvi de millores penitenciàries.

Conclusions

En definitiva, en els propers mesos i anys, tanmateix com en el camp socio-econòmic (amb noves lleis contra la immigració i per les 65 hores laborals, o amb les privatitzacions), en el camp dels drets nacionals (negant el dret dels pobles a la seva autodeterminació i federació, criminalitzant i il·legaitzant, espais polítics independentistes), en el camp dels mitjans d'informació (on cada cop hi ha més propaganda i ideologia, i menys informació), sembla que les dinàmiques i cicles a l'entorn de la repressió tendiran a reforçar-se per tal de controlar més i millor a la dissidència política. És per això que cal que ens organitzem més i millor per tal de defensar-nos dels seus atacs i denunciar la situació dels represaliats, com per forçar el poder a retrocedir en el seu intent d'anul·lar els nostres plantejaments polítics d'independència i socialisme per la via de la repressió. El cas dels antimonàrquics i d'en Franki són només un exemple del que pot ser en el futur, si ens organitzem i lluitem, no ens podran aturar.

Aigua

model econòmic i lluita social

Durant la darrera primavera els Països Catalans van reviuire les propostes transvasistes que en l'etapa final de l'aznarat van aixecar en peu de guerra les terres de l'Ebre. Ara, aquestes propostes venien avalades pel govern autonòmic del Principat, format pels mateixos partits que havien dit que sempre s'oportarien a qualsevol transvasament. Però quins interessos econòmics, socials i polítics, quin projecte de país hi ha al darrere d'aquestes propostes?

El Pla Hidrològic "Nacional" i el model de desenvolupament econòmic

Quan l'any 1992 el llavors ministre "socialista" d'Obres Públiques Josep Borrell signava el Pacte de l'Aigua, que donava peu un any després a l'avantprojecte de l'anomenat Pla Hidrològic Nacional (PHN), pocs pensaven que aquest seria un dels cavalls de batalla a la política dels Països Catalans i de l'estat espanyol.

L'any 2000 el Partit Popular reprenia, després d'anys de letargia, el vell projecte del PSOE i plantejava el transvasament d'aigües del riu Ebre de 1050 hectòmetres cúbics anuals a les conques internes del Principat, del Segura, del Xúquer i del Sud. Començava la guerra de l'aigua i, també, un conflicte territorial atiat pel PP valencià. Com sempre, segons aquest, els catalans es mostraven insolidaris davant les necessitats dels valencians, llançant al mar el que altres espanyols necessitaven. Així, mentre que a Aragó, Madrid, València, Barcelona i les Terres de l'Ebre se succeïen grans manifestacions populars en contra del transvasament i per una nova cultura de l'aigua, el creixement econòmic fonamentat en la construcció desmesurada d'habitatges i d'infraestructures, l'augment del regadiu al calor de les subvencions de la Unió Europea, el turisme residencial i els camps de golf reclamava aquesta aigua.

L'arribada al poder del PSOE, el març de 2004, no va acabar amb la política transvasista: en la mateixa sessió del Consell de Ministres en què es derogava una part del PHN (la que afectava a les aigües del riu Ebre) es mantenien altres transvasaments als Països Catalans, com

ara el del Xúquer-Vinalopó, amb greus conseqüències sobre el cabdal d'aquest riu. La pressió popular havia aconseguit paralitzar, momentàniament, el transvasament de l'Ebre, però les necessitats, quant a recursos naturals, del model econòmic dominant, obligava i obliga a realitzar l'obra.

Els usos de l'aigua als Països Catalans

Molt sovint s'ha utilitzat els llauradors com a punta de llança social que reclamava els grans transvasaments com l'instrument fonamental per tal de solucionar els greus problemes del sector. Doncs bé, només el 12'5% de l'aigua es destina a usos agrícoles i ramaders, mentre que el 46% es destina a usos industrials i el 40'8% a l'abastiment públic. D'aquest abastiment públic, més del 20% de l'aigua marxa a activitats econòmiques i un escandalós 25% es perd, producte del mal estat de les canalitzacions, fugues, frau i errades en les mesures. A aquest desequilibri entre els usos correspon, també, una mala gestió dels escassos recursos, ja que la indústria només tracta el 31'7% de l'aigua que utilitza (i contamina), i a penes en reutilitza el 12%.

Així doncs, ni la sequera ni les necessitats del camp justifiquen cap transvasament, i sí un model econòmic depredador i insostenible. A les necessitats del turisme, que es beu el 23% del total de l'aigua consumida als Països Catalans, s'hi afegeix el model de desenvolupament urbanístic impositat per bancs, constructors, promotors, especuladors i polítics de butxaca ampla. Així, mentre un pis consumeix una mitjana de 166 litres per habitant i dia, i un hotel 500 litres per client i dia, una vivenda unifamiliar amb piscina i jardí (concentrades en el litoral

A l'oposició tot eren manifestacions antitransvasistes

i, especialment, a Mallorca, el Baix segura, el Baix Vinalopó, la Marina, la Safor, la Ribera Baixa, el Baix Maestrat, el Baix Camp, el Garraf o el Baix Empordà) consumeix una mitjana de 600 litres per habitant i dia. D'altra banda, aquest model ha anat acompanyat de la construcció de nombrosos camps de golf. Doncs bé, un camp de golf de 18 forats i 40 hectàrees de superfície consumeix 500.000 m³ d'aigua a l'any. Multipliquem-ho pels 78 camps de golf que tenim als Països Catalans...

Sequera i transvasament

La situació actual dels rius dels Països Catalans és dramàtica. Les conques hidrogràfiques dels Països Catalans (Ebre, Xúquer, Segura i Conques internes del Principat) tenen una capacitat d'embassament de 12.618 milions de metres cúbics. A hores d'ara, l'aigua embassada a penes cobreix el 32'6% de la seua capacitat. Ara bé, aquesta mancança d'aigua no es deu únicament a factors meteorològics sinó, també, al fet que la superfície construïda haja augmentat en els darrers anys fins un 30%. El nou transvasament de l'Ebre plantejat pels governs espanyol i principatí resulta necessari, doncs, per fer

arribar l'aigua als més de 200.000 nous habitatges que actualment no la tenen assegurada, i especialment per a frenar la crisi de la construcció que s'ha instal·lat a casa nostra, amb la revitalització econòmica que suposaria per a les grans constructores la injecció dels 200 milions d'euros que suposa la nova canalització. Solucions a la crisi a les que les ARE, les Àrees Residencials Estratègiques.

Lluita social i traïció dels partits institucionals

A l'igual que en l'onada de protestes anteriors a 2004, els partits polítics institucionals, fidels comparses de l'oligarquia, han optat per justificar-se o per aprofitar-se hipòcritament de l'enorme i digna mobilització popular. ERC, ICV, i el PSC, ara en el poder, intentaven enraonar sobre les bondats i la inevitabilitat del transvasament de l'Ebre. CIU, ara en l'oposició, es muntava al carro antitransvasista. I el PSC intentava deslegitimar la Plataforma en Defensa de l'Ebre, intentant aïllar els sectors més combatius i coherents i crear confusió amb la constitució d'una nova plataforma. Afortunadament, la consciència de les classes populars de les Terres de

l'Ebre ha aconseguit trencar el caciquisme i evitar la instrumentalització, mantenint amb fermesa la seua oposició al transvasament i guanyant cap a les seues posicions a la majoria dels sectors de progrés dels Països Catalans, enfront de la submissió als interessos empresarials de les cúpules orgàniques.

Alguns eixos per a la lluita ideològica

Dit i fet, des del conjunt de l'Esquerra Independentista necessitem centrar ideològicament la lluita contra qualsevol transvasament i, en definitiva, contra qualsevol malbaratament dels recursos naturals:

1. El conflicte per l'aigua no és entre territoris (Terres de l'Ebre - àrea metropolitana de Barcelona, País Valencià - Principat), sinó entre classes. Un conflicte en el qual l'oligarquia (bancs, constructors, polítics) necessita d'un recurs natural que és de totes per a mantenir les seues taxes de beneficis amb la construcció de grans infraestructures, habitatges, parcs temàtics i camps de golf, i en què ha intentat utilitzar diferents sectors populars: llauradors, treballadors de la construcció, habitants de les àrees metropolitanes...

2. Resulta imprescindible racionalitzar el consum de l'aigua i, en general de tots els recursos naturals i energètics, que són limitats i que totes, també els nostres nêts, tenim dret a gaudir. El model actual de creixement, i el capitalisme en general, esgota aquests recursos i només crea beneficis entre l'oligarquia. És la burgesia la que ha de prescindir dels seus fabulosos beneficis econòmics, creats a costa dels recursos naturals i del treball de les classes populars.

La crisi als Països Catalans i al món

Alguns aspectes de conjuntura econòmica

Reproduïm un extracte del document d'anàlisi de la situació econòmica al món, europa i als Països Catalans publicat per Endavant durant l'estiu. Podeu trobar aquest text al lloc web de l'organització (endavant.org)

Hem prescindit d'alguns fragments considerant que els temes que tracten han estat tractats amb més profunditat en números anteriors de la Tanyada

La recent vaga del transport a l'estat espanyol (i les tímides protestes a l'estat francès i a la Gran Bretanya), així com les contínues protestes de pescadors, llauradors i taxistes, han fet saltar mediàticament la crisi energètica i, conseqüentment, la crisi del model productiu del món capitalista. Així mateix, als Països Catalans la fi del cicle especulatiu del formigó, l'acceleració de les deslocalitzacions i els continus tancaments d'empreses estan accentuant encara més els efectes de la crisi mundial. Així, als moviments populars i transformadors de tot el món se'ns presenta un nou panorama mundial en el qual s'aguditzaran les contradiccions de classe. De nosaltres depèn que aquestes contradiccions esdevinguin en consciència i acció revolucionàries.

1. Crisi del model productiu

El model productiu capitalista, el seu creixement i expansió, es fonamenta en l'ús de les fonts d'energia fòssils (per tant, limitades): petroli, carbó i gas, que representen el 36%, el 29% i el 24% respectivament del total de l'energia consumida al món. Als Països Catalans, aquesta dependència de les fonts d'energia fòssils és encara major: el petroli continua sent la font majoritària (un 49%), mentre que sumat amb el gas i el carbó arribem al 79%, sent-ne l'energia nuclear (17'2%) l'altra font d'energia principal.

El creixement de la demanda, especialment des de 2004, unit al progressiu esgotament del petroli està provocant un espectacular augment dels preus i, conseqüentment, una crisi mundial d'escala inimaginable fins hui dia. Però aquí no està en dubte si hi ha o no energia, sinó si el model de producció econòmica és viable en un món en el qual

les fonts d'energia, siguen fòssils, renovables o nuclears, són finites o limitades.

Les energies renovables no poden substituir l'actual i futur consum energètic, ja que són intermitents, la seua densitat energètica és molt xicoteta, la taxa de retorn energètic és elevada (això és, la quantitat d'energia consumida per a produir energia) i a més encara estan en una fase molt embrionària (als Països Catalans, per exemple, tan sols representen el 1'9% de l'energia primària). Tampoc l'energia nuclear pot ser una opció de futur, ja que ni és rendible econòmicament, ni segura, genera residus altament contaminants, i el combustible utilitzat (urani) és també limitat.

Així mateix, l'esgotament del petroli i una falsa consciència ecològica ha conduït als països occidentals a plantejar-se la substitució de la gasolina per biocombustibles. Diferents directives europees estableixen que progressivament els biocombustibles han de representar almenys un 10% de l'energia utilitzada pel transport. Això està provocant, tant en els països occidentals com, especialment, al tercer Món, que el cultiu agroalimentari siga substituït per la producció de soja, dacs i oleaginoses destinades a la producció de biocombustibles, amb el conseqüent augment dels preus i de la fam. No debades, i a banda de l'alta taxa de retorn energètic dels biocombustibles, per a arribar a aquest 10% en el transport les 5 principals regions del món que produeixen biocombustibles dediquen ja el 36% de les terres de cultiu per a aquesta finalitat; en definitiva, llevar el menjar del plat per a omplir el dipòsit.

Crisi alimentària

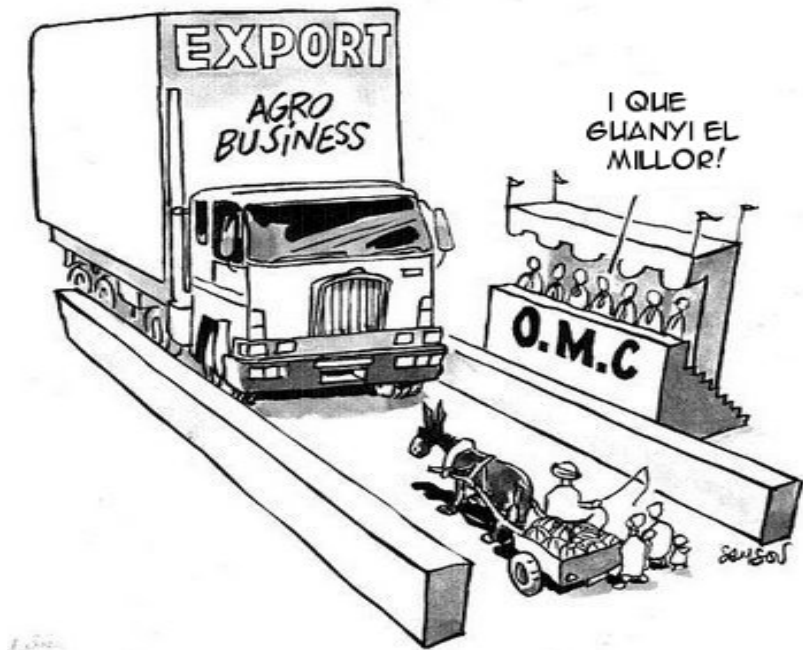
Resulta més que evident que aquesta

crítica situació està produint efectes catastròfics en els pobles més explotats i explotats del món; la crisi alimentària generada pel capitalisme aboca milers de treballadors del món a la més absoluta pobresa; el preu de l'arròs augmentà en un 75% entre febrer i abril d'enguany, mentre que el preu del blat ho féu en un 120%; el mateix ha succeït amb altres productes bàsics per a l'alimentació com la soja, la dacsa, l'oli, la llet, o la carn, provocant una autèntica catàstrofe per als 2600 milions de persones del planeta que viuen amb menys de 2 dòlars al dia i dediquen entre un 60% i un 80% dels seus ingressos en aliments. Hui hi ha més de 850 milions de persones famolenques o desnodrides, i cada dia moren de fam 18000 xiquets.

Però mentre els pobres del món morim de fam, les grans empreses de l'agroalimentació veuen augmentar escandalosament els seus beneficis. En el primer trimestre del 2008 les tres grans empreses que monopolitzen el comerç mundial de gra (ADM, Cargill i Bunge) havien guanyat 3047 milions de dòlars, un 110% més que l'any anterior. Monsanto, la gran multinacional de llavors i herbicides, havia guanyat 2230 milions de dòlars en el mateix període, un 54% més que l'any anterior. Finalment, Potash Corporation i Mosaic, les dues corporacions que controlen el mercat mundial de fertilitzants, guanyaven en aquest primer trimestre de 2008 594,8 milions de dòlars, un 693% més que en període anterior. (...)

2. Recomposició de la Unió Europea

Davant d'aquesta situació mundial, la Unió Europea ha mamprès un procés de reestructuració interna per tal d'adaptar les seues

estructures institucionals i les seues lleis per tal de poder competir amb els altres pols capitalistes. Així, s'ha dotat d'una nova Constitució encoberta (el Tractat de Lisboa) i de les iniciatives legals per tal reordenar el mercat laboral per tal continuar amb l'explotació de la classe obrera, ja siga autòctona o immigrant. (...)

Les 65 hores

El passat 9 de juny els ministres de Treball de la Unió Europea, sense cap vot en contra, van aprovar una "proposta de modificació" de l'actual Directiva sobre el temps de treball. Aquesta Directiva autoritza als Estats membres a canviar les seues lleis per a permetre l'allargament de la jornada de treball fins a les 65 hores setmanals. Mentre que el Ministre de Treball espanyol es va abstenir, el francès va votar a favor. El text aprovat pels ministres de Treball europeus encara no està rematat però en breu es posarà data per al debat parlamentari de la iniciativa. Aquesta Directiva, al servei del mercat i dels interessos de les grans multinacionals, grups econòmics i financers, condemna els treballadors i treballadores europeus a increments de jornada, noves formes de precarietat i noves formes de flexibilitat laboral:

1. La normativa deixa a la suposada "lliure negociació entre el treballador i l'empresari" la durada de la jornada laboral fins a un màxim de 65 hores setmanals (sense comptar les guàrdies, fet que augmenta la jornada setmanal a 78 hores), cosa que situa la treballadora en l'obligació pràctica d'acceptar les condicions que imposa l'empresari si no vol perdre el seu lloc de treball.

2. La suposada regulació de la jornada entre el treballador i empresari elimina la negociació col·lectiva, i deixa en mans dels empresaris la seua aplicació; així s'intenta desactivar els sindicats com a força que contrarresta la desigual relació entre ambdues classes socials destruint allò que tantes generacions han anat bastint.

3. A més, suposa un aprofundiment del "dumping social", ja que les multinacionals pressionaran als governs amb l'amenaça de la deslocalització de les empreses cap als països que aproven l'augment de jornada, o derivant treballs cap a empreses situades en aquests països.

4. En la normativa també es contempla que les treballadores de

les ETT no s'equipararan amb les seues companyes de treball fins a transcórrer 4 mesos, o sigui, no s'equipararan mai.

La reducció de la jornada laboral ha estat una reivindicació històrica del moviment obrer i un triomf dels forces del treball sobre el capital, al qual li ha arrabassat part de l'excedent empresarial a través de la reducció del temps de treball. La setmana de 48 hores setmanals va ser una de les primeres reivindicacions de la classe obrera, conquesta social que no va ser gratuïta. De fet, el Primer de Maig es commemora la massacre que es va realitzar a Chicago en 1886 amb els manifestants que reclamaven la jornada de 48 hores. Producte de la llarga lluita obrera, en 1919 l'Organització Internacional del Treball va oficialitzar la jornada màxima de 48 hores setmanals. Així doncs, la Unió Europea pretén fer retrocedir més d'un segle les conquestes socials guanyades amb el sacrifici i la lluita de llargues generacions d'obreres.

La Directiva de la Vergonya

La Directiva de Retorn, coneguda ja com a Directiva de la Vergonya, va ser aprovada pel Parlament Europeu el passat 18 de juny. Tots els

eurodiputats dels Països Catalans ("socialistes", PP, i CiU), a excepció de 2 diputats (ICV i Els Verds), van votar a favor. Uns dies abans, la totalitat dels ministres d'Interior de la UE, entre els quals l'espanyol i el francès, ja havien donat la seua aprovació a aquesta nova llei.

Aquesta directiva europea persegueix i criminalitza les immigrants, vulnera els Drets Humans i blinda encara més Europa front la immigració, abocant encara més aquests treballadors a la desprotecció, la desesperació i la precarietat. Els límits de la nova directiva són tan amples que esdevé una desregulació quasi total, que no solament permet als estats fer el que vulguen en aquest àmbit, sinó que justifica les polítiques neoconservadores dels governs europeus.

1. La directiva de la vergonya estableix un termini màxim de detenció de 18 mesos a les persones novingudes: els estats de la Unió Europea podran empresonar en Centres d'Internament durant un any i mig a tots els immigrants sense papers. Actualment, l'estat espanyol estableix un màxim de 40 dies i el francès, de 30.

2. Permet la detenció i expulsió dels menors no acompanyats, que poden ser retornats a països amb els quals la Unió Europea o algun dels seus estats membres mantinga acords de col·laboració, sense necessitat que siga el país de procedència del menor, i sense garantir que seran els seus familiars o tutors legals qui se'n faran càrrec.

3. Les noves normes promouen el principi del "retorn voluntari", que estableix que els immigrants sense papers que reben una ordre de "retorn" tindran entre 7 i 30 dies per tal de deixar "voluntàriament" el país. En aquest cas, l'immigrant tindrà prohibida l'entrada a la Unió Europea durant cinc anys.

4. Però quan l'immigrant no haja marxat de forma voluntària en el període abans assenyalat, o quan haja de ser deportat, la Unió Europea prohibeix l'entrada d'aquest immigrant de forma permanent.

4. Situació als Països Catalans

Mentre que les diferents fraccions dels representants de la burgesia espanyola mantenen una pugna terminològica sobre la caracterització de la situació econòmica (crisi o desacceleració?), les classes populars dels Països Catalans som les que en patim les conseqüències. En efecte, en els darrers sis mesos han crescut exponencialment la carestia de la vida i l'atur, i s'han aguditzat les condicions laborals de les treballadores dels Països Catalans.

Augment de l'atur

La quantitat d'aturades als Països Catalans (dades del País Valencià, Principat de Catalunya i Illes Balears i Pitiüses) durant el mes de juny de 2008 arribà a les 612.216 persones, el 9'3% de la població

"PENSAVA QUE NOMÉS ESTÀVEM COMPRANT UNA CASA"

activa, incidint en les dones (el 53,2% del total), i creixent un 2% respecte al mes anterior. L'atur en els Països Catalans ha crescut un 31,8% en el darrer any, mentre que en l'estat espanyol ho feu en un 21,6%.

Les previsions de l'OCDE per al 2009 albiren unes xifres d'aturades pròximes a l'11%. Això significa que en els darrers mesos aquest augment de persones sense treball creixerà molt més, i en tots els sectors, i que la xifra del 14% de persones que avui viuen sota el llindar de pobresa als Països Catalans encara serà major.

La crisi econòmica no és viscuda entre la burgesia com una possibilitat de reducció dels seus formidables beneficis. Ben al contrari, aquests es recolzen sobre l'augment de l'atur i la precarietat. Aquests són els beneficis d'algunes de les multinacionals que operen als Països Catalans durant el 2007 (en euros): Total (francesa), 12231 milions; Telefónica: 8906 milions; France Télécom: 3206 milions. Només en el primer trimestre de 2008 Repsol-YPF, més de 1200 milions d'euros, un 36,5% més respecte al mateix període de l'any anterior. Per la seua banda, la multinacional francesa de les assegurances AXA guanyava en 2006 5140 milions d'euros, un 20% més que l'any anterior. El benefici operatiu del grup Carrefour pujà un 3,3% fins als 3359 milions d'euros en 2007. El grup Inditex va registrar en 2007 un benefici net de 1257 milions d'euros, un increment del 25% respecte a 2006, i la constructora FCC tancava eixe mateix any amb 737,9 milions en guanys, un 37,8% més que en 2006.

alt cost de la vida

En el darrer any, l'Índex de Preus de Consum ha pujat un 5%, destacant la pujada del 67% en l'alimentació,

el 6,4% en la vivenda, el 10% en el transport i el 4,3% en ensenyament. Tenint en compte que els salaris han pujat una mitjana d'entre un 1% i un 2%, la pèrdua de capacitat adquisitiva i empobriment de les classes populars catalanes és eloqüent.

Així mateix, el passat mes de juny el govern socialdemòcrata de Zapatero decidí una pujada de la factura elèctrica del 11%, que s'afegia a una altra pujada del 2,8% en gener, xifres encara més baixes que el 20% anunciat pel propi govern espanyol o del 30% que ha manifestat el ministre d'Economia espanyol. Al mateix temps, els beneficis de les companyies elèctriques al llarg de 2007 pujaren un 33% respecte a l'any anterior. Gràcies als governs de torn, les treballadores continuem engreixant els comptes corrents de la burgesia.

D'ençà la entrada de l'euro, l'1 de Gener del 2002, com a culminació dels acords de Maastricht, la població treballadora catalana no hem vist més que la caiguda del nostre poder adquisitiu. En aquests 6 anys i mig els preus han pujat de mitjana un 75%, i els salaris només ho han fet un 20%, demostrant el que l'esquerra independentista ja denunciava fa 5 anys: La Unió Europea no es més que l'acord entre els amos de sempre per continuar fent-se d'or amb la nostra suor.

I mentre la classe obrera veu com cada vegada és més difícil arribar a final de mes i poder viure amb dignitat, els bancs continuen engreixant el seu compte de beneficis; en 2007 el Banco Santander guanyava 9060 milions d'euros (19% més que l'any anterior), BNP-Paribas 7800 milions d'euros, el BBVA 6126 milions d'euros (29,4% de creixement), Crèdit Agricole 4044 milions d'euros, La Caixa 2488 milions d'euros,

Bancaixa 491,2 milions d'euros, Caixa Catalunya 487,9 milions d'euros (un 39% més), i la CAM 385,7 milions d'euros (amb un augment del 15%).

Tancament d'empreses

Els darrers 10 anys, i d'una manera dramàtica des de l'any 2003, els Països Catalans vivim un accelerat procés de destrucció del teixit industrial i de consolidació del model terciari imposat per l'oligarquia. Si bé al País Valencià, a la Catalunya Nord i a les Illes Balears i Pitiüses el model turístic, d'atenció geriàtrica i especulatiu està fortament implantat, l'arribada de la socialdemocràcia a les institucions del Principat i de l'Estat espanyol (i no és casual que dos dels ministres d'Indústria espanyols hagen estat primer Montilla i després Clos) ha suposat l'acceleració de les deslocalitzacions industrials i el conseqüent augment dels acomiadaments i de la destrucció de l'ocupació en el sector industrial.

Crisi de la construcció

Durant anys el sector de la construcció ha estat el sector econòmic líder en la creació d'ocupació i en la generació de grans beneficis per a bancs, immobiliàries i especuladors. Centenars de milers de kilòmetres quadrats dels Països Catalans han estat literalment coberts de ciment i rajola. S'han construït milers de vivendes, complexes turístics i residencials, destruint-se al mateix temps espais naturals privilegiats patrimoni de totes les catalanes.

I si durant anys hem hagut de patir la destrucció del medi ambient, l'esgotament dels recursos naturals i la corrupció de polítics, les classes populars catalanes també hem de patir la més que evident i predible crisi de la construcció; no debades,

durant el primer trimestre del 2008 les 7 grans immobiliàries de l'estat espanyol havien reduït en un 75'53% les seues vendes. En efecte, mentre els grans empresaris anuncien suspensions de pagaments sense perjudici dels grans beneficis acumulats al llarg dels anys i que es troben ben guardats a paradisos fiscals, les milers de treballadores de Llanera, Don Piso o Martinsa-Fadesa es queden sense treball: en el mes de juny 6704 treballadores de la construcció anaren a l'atur, un augment del 97%, sent-ne ja més de 91102 els que engreixen les llistes de l'inem.

Però juntament amb la construcció, les treballadores dels sectors auxiliars i inirectes veuen perillar els seus llocs de treball: el consum de formigó ha baixat un 15%, així com les demandes d'electrodomèstics o de rajola. No debades, en el darrer mes de juliol diverses empreses del sector de la rajola de Castelló iniciaven un acomiadament d'obriers que encara està per quantificar.

És difícil de preveure on durà tota aquesta situació, però en tot cas, ja fa anys que sembla que allò que hom anomena Estat del Benestar ha arribat al seu darrer alè, però sobretot que les estructures de dominació i explotació del propi sistema capitalista es transformaran en un futur ben pròxim. Si ho fan en benefici de l'oligarquia els nivells de depauperació del conjunt de la humanitat seran pràcticament insuportables. Com a moviment que aspira a l'alliberament nacional, social i personal del nostre poble tenim el deure polític i històric de contribuir a la construcció de les alternatives polítiques que facen possible la destrucció del capitalisme i la consecució del socialisme.

Edicions Tanyada és un nou projecte que pretén publicar llibres i textos que ajudin a crear una consciència crítica amb el capitalisme i amb totes les relacions de dominació. Pretenem publicar títols clàssics, amb especial atenció als que protagonitzaren lluites o contribuïren al desenvolupament del pensament crític i revolucionari al servei de l'emancipació classe treballadora i dels pobles oprimits; llibres que estudiïn el procés d'alliberament nacional català, però també llibres que ens acostin als processos de lluita d'altres pobles; i finalment, llibres que despullin el món d'avui, amb les seves contradiccions, i que aportin llum al necessari procés de lluita per l'alliberament.

TANYADA
Edicions

Edicions TANYADA
tanyada@endavant.org

vine a
l'Assemblea
de Joves

cajell

Assemblea de Joves de Lleida - CAJEL
ajlleida.org

c. Tordera 34
08012 Barcelona

la Barraqueta
ateneu independentista
de Gràcia

Sirga **Gnode**
llibreria en moviment espai de programari lliure

la FORNAL
associació cultural

menú del dia i de nit
amanides i torrades
entrepans i tapes
begudes de la terra
servei de bar
esmorzars i berenars
dinars i sopars per a grups

obert
Dil. a Dj. de 8 a 24h.
Dv. de 8 a 1h.
Dss. de 12 a 1h.
Dg. de 18 a 24h.

si voleu rebre l'agenda
d'activitats: itaca@xsll.com

Pallars 230, Poblenou 09005,
Barcelona - Palisot Catalans,
Tel. 93 300 92 58

ITACA
Cooperativa

Soul de les calamitats públiques

Si cau a la nostra vila
una gran calamitat,
uns pocs se'n beneficien
mentre molts han d'encaixar.
Tu i jo preguntàriem
com es pot solucionar,
i ells calculen de seguida
quants diners poden guanyar.
Si a la vila venen rates
tal com és el cas d'ací,
quan se t'han ficat a casa
vol dir que no pots dormir.
Però uns quants en canvi canten
«Com deia el meu padrí
si et fan nosa les rates,
compra ratera i verí.»
La pesta la vila delma
i causa gran mortaldat:
sense fer ni la maleta
fugiran de la ciutat.
Tu i jo, la mare i l'avi,
estarem contaminats
i ens vendran escapularis
això sí, 'garantitzats'.
Quan la fam ens amenaça
i ens grinyolen els budells,
per a tots no vol dir gana:
tu badalles, no pas ells.
A mi em fan figa les cames,
a tu ja et cauen les dents,
però s'inflen les butxaques
dels qui venen aliments.
Per als qui han de portar les armes
la guerra vol dir morir,
per als qui les han fabricades
la guerra vol dir profit.
«La guerra ja dura massa»
repetim tu i jo ensems,
i els que en treuen cullerada.
Com més dura més contents.

Frida: Vilatans, si ensenyem forats, els apedaçaran; si demanem remeis, ens donaran calmants. Ben mirat, sempre pegats. Caldrà trobar la manera d'imposar solucions expeditives.

Jordi Teixidor "El Retaule del flautista"